

REPUBLICA MOLDOVA

JUDECĂTORIA

CHIȘINĂU

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea cererii de emitere a unei ordonanțe provizorii

în procedura de examinare a cererii privind emiterea ordonanței provizorii,
formulată de S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și
Mircea Maleca, în contradictoriu cu Consiliul pentru Examinarea Investițiilor
de Importanță pentru Securitatea Statului, până la înaintarea
acțiunii în contencios administrativ

(Dosarul nr. 3o/p-19/2026

Nr. PIGD: 2-26109430-12-3o/p-26082026-1)

Ordonanța provizorie și suspendarea executării actului administrativ individual constituie mecanisme distincte de protecție provizorie, cu domenii proprii de aplicare. Ordonanța provizorie este admisibilă numai în cazurile care nu cad sub incidența art. 214 din Codul administrativ. Mecanismul aplicabil se determină în funcție de natura pretenției principale și de efectul juridic concret al măsurii solicitate. O măsură care urmărește, în substanță, împiedicarea executării sau neutralizarea temporară a efectelor unui act administrativ individual aparține mecanismului suspendării. Excluderea legală a suspendării nu atrage aplicabilitatea ordonanței provizorii, întrucât sintagma „în cazurile care nu cad sub incidența art. 214” delimitează domeniul material al celor două mecanisme și nu instituie ordonanța provizorie ca remediu subsidiar. Aceasta presupune existența unei pretenții principale compatibile cu natura sa, iar măsura solicitată trebuie să corespundă obiectului pretenției și să urmărească asigurarea temporară a dreptului revendicat.

municipiul Chișinău

10 septembrie 2026

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, *Constantin Bragoi*, specializat în materia contenciosului administrativ, examinând, fără citarea participanților la proces, cererea depusă de S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca cu privire la emiterea unei ordonanțe provizorii,

C O N S T A T Ă :

ÎN FAPT

Obiectul și motivele cererii de emitere a unei ordonanțe provizorii:

1. La 26 august 2026, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au depus o cerere de emitere a unei ordonanțe provizorii, în contradictoriu cu Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului (în continuare – CEIISS), solicitând obligarea CEIISS să se abțină, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a acțiunii în contencios administrativ privind controlul legalității Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, de la adoptarea, dispunerea, inițierea sau punerea în executare, direct sau indirect, a oricăror acte, decizii, măsuri sau acțiuni care ar putea produce, în tot sau în parte, efectele juridice ale Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026 contestate, inclusiv:

1) dispunerea revenirii la situația anterioară investiției sau adoptarea oricăror măsuri în acest scop;

2) aplicarea oricăror amenzi, sancțiuni sau alte măsuri pecuniare;

3) suspendarea, revocarea sau afectarea, în orice alt mod, a actelor permissive în baza cărora S.R.L. „Fly One” își desfășoară activitatea;

4) dispunerea sau punerea în executare a suspendării activității economice a S.R.L. „Fly One” în domeniul operării aeronavelor;

5) inițierea, dispunerea sau punerea în executare a oricăror măsuri având ca efect schimbarea titularilor dreptului de proprietate sau schimbarea controlului asupra părților sociale din capitalul social al S.R.L. „Fly One”;

6) adoptarea sau punerea în executare a oricăror alte acte ori măsuri subsecvente, indiferent de forma acestora, care ar avea ca scop sau efect realizarea, totală sau parțială, a consecințelor juridice menționate mai sus.

2. În motivarea cererii, reclamanții indică faptul că la 22 iunie 2026, în cadrul ședinței CEIISS, a fost adoptat Procesul-verbal nr. 37, prin care, la pct. 5.1 și 5.2, s-a decis:

„5.1. Reieșind din prevederile art. 6 lit. b), art. 8 lit. b) și art. 9 alin. (9) lit. a) din Legea nr. 174/2021, se refuză aprobarea prealabilă a investițiilor companiei S.R.L. „Fly One” (IDNO

1015600032640), pentru domeniul de activitate prevăzut la art. 4 lit. g) din Legea nr. 174/2021, cu aplicarea clauzei de schimbare a controlului în termen de 90 de zile.

5.2. Secretariatul va organiza o ședință de audiență cu reprezentanții companiei S.R.L. „Fly One”, în vederea explicării deciziei adoptate, cu mențiunea că, pe durata termenului acordat, nu va avea loc retragerea actelor permissive aferente domeniului de activitate.”

3. Reclamanții menționează că la 21 iulie 2026 au depus, prin intermediul adresei electronice a pârâtului, precum și în format fizic, o cerere prealabilă, înregistrată de Secretariatul Consiliului cu nr. 1526 din 21 iulie 2026, prin care au solicitat CEIIS inclusiv: suspendarea executării Deciziei CEIIS prevăzute la secțiunea 5.1 a PV nr. 37, în temeiul art. 172 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, până la soluționarea cererii prelabile, cu emiterea deciziei de suspendare în termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut la art. 172 alin. (3) din Codul administrativ și comunicarea imediată a acestei decizii reclamanților.

4. Reclamanții explică faptul că, tot la 21 iulie 2026, au depus, prin intermediul adresei electronice a pârâtului o cerere separată de suspendare a executării Deciziei CEIIS, consemnată la secțiunea 5.1 a PV nr. 37, înregistrată de Secretariatul Consiliului cu nr. 1527 din 22 iulie 2026.

5. Reclamanții relevă că la 3 august 2026, CEIIS a adoptat Procesul-verbal nr. 39 al ședinței CEIIS din 3 august 2026, prin care, la secțiunea 7.1.1, a decis:

„7.1.1. Se resping, ca neîntemeiate, cererile prelabile înaintate împotriva deciziilor CEIIS, întrucât nu au fost prezentate documente, informații sau circumstanțe noi de fapt ori de drept care să justifice revizuirea actelor administrative adoptate anterior.”

6. Reclamanții notează că la 12 august 2026, ASP a expediat, prin e-mail, către S.R.L. „Fly One” și Asociații Scrisoarea nr. 19/1568, prin care a comunicat adoptarea Deciziei CEIIS consemnate la secțiunea 7.1.1 a PV nr. 39 și i-a informat despre faptul că: *„cererea prealabilă din 21 iulie 2026, înaintată împotriva CEIIS privind revizuirea deciziei adoptate de către Consiliu din 30 iunie 2026, se respinge ca neîntemeiată, întrucât nu au fost prezentate documente, informații sau circumstanțe noi care să justifice revizuirea deciziei.”*

7. De asemenea, prin aceeași Scrisoare nr. 19/1568 din 12 august 2026, ASP a informat reclamanții că CEIIS a respins cererea de suspendare a executării către autoritate din 21 iulie 2026, motivând că: *„prevederile Legii nr. 174/2021 privind examinarea investițiilor de importanță pentru securitatea statului nu conferă Consiliului competența de a dispune suspendarea executării propriului act administrativ în cadrul procedurii prelabile, conform art. 14 alin. (1) din Legea prenotată: până la soluționarea definitivă a cauzei nu poate fi suspendată executarea deciziilor Consiliului.”*

8. Reclamanții precizează că, **în prezent, definitivează proiectul acțiunii în contencios administrativ, pe care intenționează să o depună la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, în interiorul termenului legal de contestare pe cale judiciară a Deciziei CEIIS din 3 august 2026**, prin care le-a fost respinsă cererea prealabilă și a fost menținută în vigoare Decizia CEIIS din 22 iunie 2026.

9. Reclamanții argumentează că, potrivit articolului 215 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile care nu cad sub incidența articolului 214, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamanții pot solicita emiterea ordonanței provizorii instanței de judecată la care

urmează să fie depusă acțiunea. Prin urmare, legiuitorul a instituit în mod expres un remediu judiciar provizoriu, disponibil inclusiv anterior sesizării instanței cu acțiunea principală, menit să asigure protecția efectivă a reclamanților împotriva producerii unor consecințe care nu pot fi înlăturate în mod eficient prin simpla exercitare ulterioară a acțiunii în contencios administrativ.

10. Reclamanții invocă faptul că, în prezenta cauză, necesitatea recurgerii la acest remediu este cu atât mai evidentă în raport cu articolul 14 din Legea nr. 174/2021, care prevede că, prin derogare de la articolul 214 din Codul administrativ, până la soluționarea definitivă a cauzei, executarea deciziilor CEIIS nu poate fi suspendată de instanța de contencios administrativ. Or, tocmai în prezența acestei restricții, ***ordonanța provizorie prevăzută de articolul 215 din Codul administrativ constituie unicul remediu procedural prin care reclamanții pot solicita protecție judiciară efectivă împotriva producerii sau punerii în executare a consecințelor actelor contestate, în special a consecințelor juridice aferente adoptării și executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026, înainte de soluționarea acțiunii principale privind controlul judiciar al legalității acesteia.***

11. Reclamanții subliniază că ***simpla înaintare a acțiunii în contencios administrativ nu este, prin ea însăși, aptă să împiedice executarea Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026*** și nici să prevină adoptarea de către CEIIS a unor măsuri subsecvente susceptibile să producă consecințe juridice și faptele grave și imposibil de remediat.

12. Întru confirmarea acestei poziții, reclamanții reiterează că au depus la CEIIS, împreună cu cererea prealabilă din 21 iulie 2026, și cererea de suspendare a executării adresată autorității, în temeiul articolului 172 alin. (1) și alin. (3) din Codul administrativ. În opinia reclamanților, această competență a CEIIS nu este înlăturată de articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021. Derogarea instituită de această normă privește exclusiv suspendarea dispusă direct de instanța de judecată în temeiul articolului 214 alin. (1) – (7) din Codul administrativ și nu vizează suspendarea dispusă de autoritatea publică în cadrul procedurii prealabile, în temeiul articolului 172 din Codul administrativ.

13. Reclamanții punctează că în pofida întrunirii ambelor motive prevăzute la articolul 172 alin. (2) lit. a) și b) din Codul administrativ și a aplicabilității mecanismului legal de suspendare pus la dispoziția autorității prin acest articol, CEIIS a respins cererea de suspendare a executării adresată autorității. Astfel, CEIIS a invocat deja articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 pentru a respinge cererea de suspendare a executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026 și anticipăm că CEIIS va invoca aceeași restricție pentru a susține că și prezenta cerere a reclamanților privind emiterea ordonanței provizorii ar fi inadmisibilă în același temei.

14. Reclamanții susțin că prevederile articolului 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 nu împiedică emiterea ordonanței provizorii în temeiul articolului 215 din Codul administrativ. Interdicția instituită de norma specială vizează exclusiv suspendarea executării actului administrativ în condițiile articolului 214 din Codul administrativ, fără a exclude mecanismul distinct al ordonanței provizorii reglementat de articolul 215.

15. În opinia reclamanților, tocmai în situațiile în care mecanismul suspendării prevăzut de articolul 214 nu este aplicabil, articolul 215 permite solicitarea unei ordonanțe provizorii în scopul conservării situației existente și al prevenirii unor consecințe prejudiciabile până la soluționarea litigiului pe fond. Caracterul autonom al acestui remediu rezultă inclusiv din

condițiile proprii prevăzute de articolul 215 alin. (2) din Codul administrativ pentru acordarea protecției provizorii.

16. Interpretarea articolului 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 în sensul excluderii atât a suspendării executării în temeiul articolului 214, cât și a ordonanței provizorii prevăzute de articolul 215 ar priva reclamantii de orice remediu judiciar provizoriu apt să prevină producerea unor consecințe grave și ireversibile înainte de soluționarea definitivă a litigiului. În consecință, o asemenea interpretare ar lipsi de efectivitate controlul judecătoresc asupra actelor CEIISS și ar afecta dreptul reclamantilor la acces efectiv la justiție și la un remediu efectiv, garantate de Constituție și de CEDO.

17. Subsidiar, în cazul în care instanța ar avea rezerve cu privire la aplicabilitatea articolului 215 din Codul administrativ în raport cu Decizia CEIISS din 22 iunie 2026, reclamantii solicită examinarea cererii prin prisma aplicării directe a CEDO. Potrivit articolului 4 alin. (2) din Constituție, în cazul unor neconcordanțe între legislația internă și tratatele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte, prevalează reglementările internaționale.

18. În acest sens, reclamantii invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia CEDO și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului fac parte din ordinea juridică internă, precum și Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 9 iunie 2014, potrivit căreia instanțele naționale trebuie să verifice compatibilitatea normelor interne cu prevederile CEDO și, în caz de incompatibilitate, să aplice direct Convenția și să țină seama de jurisprudența CtEDO.

19. Prin urmare, reclamantii consideră că articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 nu poate fi interpretat extensiv în sensul excluderii ordonanței provizorii prevăzute de articolul 215 din Codul administrativ, iar, în subsidiar, instanța este ținută să asigure o protecție judiciară efectivă prin aplicarea directă a standardelor CEDO.

20. În ceea ce privește condiția prevăzută de articolul 215 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, reclamantii susțin că aceasta este întrunită, întrucât o examinare sumară a actelor contestate și a cadrului normativ aplicabil relevă ***existența unor indicii serioase privind ilegalitatea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026*** și, implicit, caracterul întemeiat al pretențiilor formulate.

21. În susținerea acestei poziții, reclamantii invocă multiple încălcări de competență și de procedură, printre care: inițierea nelegală din oficiu a procedurii administrative; lipsa transparenței în identificarea participanților și a domeniului de importanță pentru securitatea statului; depășirea competențelor de către Secretariatul Consiliului; neatragera Asociaților în procedura administrativă și încălcarea dreptului acestora la apărare; depășirea termenului legal de desfășurare a procedurii; necomunicarea unor acte administrative defavorabile; nerespectarea cerințelor privind conținutul și motivarea actului administrativ; precum și încălcarea dreptului S.R.L. „Fly One” de a fi audiată.

22. Sub aspectul legalității materiale, reclamantii afirmă că Decizia CEIISS din 22 iunie 2026 este întemeiată pe acte normative care nu puteau servi drept temei juridic pentru aplicarea restricțiilor prevăzute de Legea nr. 174/2021, aplică eronat criteriile prevăzute de această lege și instituie, în mod nejustificat, obligația de notificare în sarcina S.R.L. „Fly One”. Totodată, se

invocă lipsa unei finalități juridice determinate a deciziei, aplicarea retroactivă a Legii nr. 174/2021, lipsa identificării unei investiții concrete, caracterul disproporționat al măsurilor adoptate, neexaminarea unor măsuri alternative mai puțin restrictive și încălcarea principiului egalității de tratament în raport cu ceilalți operatori aerieni.

23. Reclamanții mai susțin că Decizia CEIISS produce deja consecințe reputaționale și economice grave atât pentru S.R.L. „Fly One”, cât și pentru Asociați. În aceste condiții, reclamanții consideră că totalitatea încălcărilor invocate depășește nivelul unor simple suspiciuni cu privire la legalitatea actului contestat și conturează, chiar în urma unei examinări sumare, o aparență serioasă de ilegalitate a Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026. La această etapă procesuală nu este necesară soluționarea definitivă a fondului cauzei, fiind suficientă existența unor argumente juridice serioase și a unor indicii care susțin pretenția revendicată.

24. Prin urmare, în opinia reclamanților, pretențiile formulate apar, în urma examinării sumare, ca fiind întemeiate, fiind astfel întrunită condiția prevăzută de articolul 215 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ pentru emiterea ordonanței provizorii.

25. În ceea ce privește condiția prevăzută de articolul 215 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, reclamanții invocă faptul că ***emiterea ordonanței provizorii este necesară pentru prevenirea unor consecințe grave și ireparabile care ar putea rezulta din executarea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026*** și din adoptarea unor măsuri subsecvente înainte de soluționarea definitivă a litigiului.

26. Potrivit reclamanților, riscul producerii acestor consecințe nu este unul ipotetic sau abstract, ci concret și previzibil, având în vedere natura măsurilor pe care CEIISS le poate dispune și impactul acestora asupra activității S.R.L. „Fly One”, asupra structurii sale de proprietate și asupra drepturilor Asociaților. Odată produse asemenea efecte, o eventuală hotărâre judecătorească favorabilă pronunțată ulterior nu ar mai fi aptă să restabilească efectiv situația existentă anterior și nici să repare integral prejudiciile cauzate.

27. Reclamanții invocă, în principal, riscul înstrăinării forțate a cotelor-părți deținute de Asociați în S.R.L. „Fly One”, contrar voinței acestora și în condiții potențial mai puțin avantajoase decât cele de piață, ceea ce ar afecta în mod direct dreptul lor de proprietate și valoarea investiției realizate în societate. De asemenea, aceștia invocă o serie de consecințe economice și operaționale pe termen mediu și lung, printre care pierderea valorii investiției și a dividendelor actuale și viitoare, diminuarea valorii de piață a participațiilor, rezoluțiunea sau imposibilitatea încheierii unor contracte de locațiune a aeronavelor, pierderea depozitelor și a garanțiilor contractuale, suportarea unor compensații și costuri suplimentare legate de aeronave, precum și pierderea unor permisiuni, certificări, sloturi, rute aeriene și venituri provenite din cursele charter. Totodată, sunt invocate riscul incapacității de plată, costurile legate de disponibilizarea personalului și efectele economice asupra celorlalte societăți din grupul S.R.L. „Fly One”.

28. Reclamanții arată că, deși valoarea exactă a acestor pierderi nu a fost încă stabilită printr-un raport de evaluare, Codul administrativ nu condiționează emiterea ordonanței provizorii de prezentarea unei asemenea evaluări. Aceștia estimează însă că impactul financiar ar fi unul considerabil, raportându-se la valoarea pretinsă a grupului S.R.L. „Fly One”, estimată la

aproximativ 1 miliard de euro, dintre care circa 250 de milioane de euro ar reprezenta activitatea S.R.L. „Fly One” din Republica Moldova.

29. În consecință, reclamantii consideră că ***executarea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026 înainte de soluționarea fondului cauzei este susceptibilă să producă modificări patrimoniale, corporative, contractuale și operaționale dificil sau imposibil de reversat ulterior***. Din acest motiv, intervenția provizorie a instanței este necesară pentru conservarea situației existente și pentru asigurarea caracterului efectiv al protecției judiciare.

30. Prin urmare, în opinia reclamantilor, caracterul concret, grav și potențial ireparabil al consecințelor invocate demonstrează întrunirea condiției prevăzute de articolul 215 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ pentru emiterea ordonanței provizorii.

31. În materie de drept, reclamantii și-au întemeiat cererea de emitere a ordonanței provizorii pe prevederile articolelor 7, 8, 10, 11, 15, 21, 22, 23, 24, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 35, 44, 53, 60, 69, 70, 78, 82, 83, 94, 95, 118, 119, 120, 124, 126, 127, 128, 137, 139, 140, 141, 162, 164–167, 171, 172, 189, 191, 193, 194, 195, 196, 203, 206, 207, 208, 209, 211, 212, 215, 216, 219, 220, 221, 222, 228 și 229 din Codul administrativ, ale articolului 11¹ alin. (5) din Legea nr. 174/2021, ale articolelor 6 § 1, 8, 13 și 18 din CEDO, ale articolului 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, precum și ale articolelor 4, 20, 21, 22, 26, 46, 53 și 54 din Constituție.

32. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 26 august 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cererea a fost repartizată spre examinare, în mod automat și aleatoriu, judecătorului Constantin Bragoi.

Poziția părții pârâte pe marginea cererii:

33. Prin Notificarea din 28 august 2026, judecătorul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ a notificat Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului despre examinarea cererii de emitere a unei ordonanțe provizorii și i-a solicitat să prezinte, până la data de 3 septembrie 2026 inclusiv, poziția sa cu privire la cererea formulată, prin depunerea unei referințe în care să expună argumentele de fapt și de drept relevante pentru soluționarea acesteia, cu anexarea, după caz, a probelor pertinente.

34. La 3 septembrie 2026, Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului a depus referință, prin care a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de emiterea unei ordonanțe provizorii.

35. În susținerea poziției sale, pârâtul indică faptul că, măsurile solicitate, deși formal întemeiate pe articolul 215 din Codul administrativ, urmăresc, în realitate, neutralizarea temporară a efectelor juridice ale Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026 și împiedicarea Consiliului de a pune în executare măsurile care decurg din aceasta.

36. În opinia pârâtului, ordonanța provizorie reglementată de articolul 215 din Codul administrativ constituie un mecanism autonom de protecție provizorie, distinct de suspendarea executării actului administrativ prevăzută de articolul 214 din același cod. Totuși, aceasta nu poate fi utilizată pentru obținerea, sub o altă denumire, a aceluiași efect juridic pe care legea îl exclude în mod expres. Or, articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 prevede, prin derogare de la articolul 214 alin. (1) – (7) din Codul administrativ, că executarea deciziilor CEIISS nu poate fi suspendată până la soluționarea definitivă a cauzei.

37. Pârâtul relevă că interdicțiile solicitate de reclamanți vizează tocmai modalitățile de executare a Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, inclusiv revenirea la situația anterioară investiției, aplicarea măsurilor pecuniare, afectarea actelor permissive, suspendarea activității, schimbarea controlului și adoptarea unor acte subsecvente. În consecință, admiterea cererii ar conduce, în substanță, la lipsirea temporară de eficacitate a Deciziei contestate și ar echivala cu o suspendare mascată a executării acesteia, contrar regimului special instituit de Legea nr. 174/2021.

38. Cu referire la prima condiție prevăzută de articolul 215 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, pârâtul consideră că, în urma unei examinări sumare, nu poate fi constatată aparența de temeinicie a pretenției principale. Criticile reclamanților referitoare la inițierea procedurii administrative, competența CEIISS, respectarea garanțiilor procedurale, motivarea și comunicarea actului, aplicarea în timp a Legii nr. 174/2021, identificarea investiției, proporționalitatea măsurilor și pretinsul tratament diferențiat reprezintă chestiuni care țin de fondul litigiului. Verificarea acestora presupune examinarea completă a dosarului administrativ și stabilirea circumstanțelor de fapt și de drept relevante, astfel încât soluționarea lor la etapa protecției provizorii ar conduce la o anticipare inadmisibilă a fondului cauzei.

39. Pârâtul mai susține că nici condiția prevăzută de articolul 215 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ nu este întrunită. Reclamanților le revine sarcina de a demonstra, prin probe concrete, actuale și individualizate, că neemiterea ordonanței ar determina consecințe grave, iminente și ireparabile. Or, prejudiciile invocate, precum pierderea valorii investiției, a veniturilor și dividendelor, afectarea contractelor privind aeronavele, a personalului, a actelor permissive și a relațiilor comerciale, precum și prejudiciile reputaționale sunt prezentate, în opinia Pârâtului, preponderent ca eventuale consecințe viitoare, dependente de producerea unor împrejurări sau de adoptarea unor acte subsecvente.

40. În acest context, pârâtul subliniază că simplele dificultăți comerciale sau pierderile financiare nu constituie, prin ele însele, consecințe ireparabile în sensul articolului 215 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ. Totodată, Decizia CEIISS din 22 iunie 2026 ar fi acordat un termen de 90 de zile pentru realizarea schimbării controlului, iar, potrivit pct. 5.2 din Procesul-verbal nr. 37, în această perioadă actele permissive aferente domeniului de activitate nu urmau a fi retrase, ceea ce, în opinia pârâtului, infirmă existența unui risc imediat și inevitabil de încetare a activității S.R.L. „Fly One”.

41. De asemenea, pârâtul afirmă că solicitarea de a interzice anticipat aplicarea amenzilor, suspendarea sau revocarea actelor permissive, suspendarea activității economice și adoptarea altor acte subsecvente are un caracter preventiv general, în lipsa unor acte individuale deja adoptate sau a unor probe care să demonstreze caracterul iminent și inevitabil al acestora. O asemenea măsură ar depăși funcția conservatorie a ordonanței provizorii și ar împiedica CEIISS să își exercite competențele legale pe durata procesului.

42. În concluzie, pârâtul susține că măsurile solicitate ar acorda reclamanților, pe cale provizorie, în esență, rezultatul urmărit prin acțiunea principală, înainte de examinarea completă și contradictorie a legalității Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026. Prin urmare, ordonanța provizorie prevăzută de articolul 215 din Codul administrativ nu poate fi utilizată pentru eludarea

interdicției instituite de articolul 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 și nici pentru neutralizarea efectelor unei decizii pe care legea o menține executorie.

Obiecțiile reclamanților asupra poziției părții pârâte:

43. La 9 septembrie 2026, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au depus obiecții la referința Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului, solicitând respingerea argumentelor invocate de autoritatea publică pârâtă și reiterând cererea de emitere a ordonanței provizorii.

44. În esență, reclamanții contestă argumentele autorității publice pârâte potrivit cărora cererea de emitere a ordonanței provizorii ar constitui, în substanță, o cerere de suspendare a executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026, formulată sub o altă denumire. În acest context, reclamanții invocă faptul că art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 instituie o derogare expresă numai de la art. 214 din Codul administrativ, interzicând suspendarea executării deciziilor CEIIS, fără a exclude aplicarea art. 215 din același cod. În opinia acestora, extinderea interdicției și asupra ordonanței provizorii ar reprezenta o interpretare extensivă a unei norme derogatorii și ar contraveni art. 12 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care nu admite aplicarea prin analogie a normelor ce derogă de la dispozițiile generale sau restrâng drepturi.

45. Reclamanții mai susțin că imposibilitatea suspendării executării deciziilor CEIIS în temeiul art. 214 din Codul administrativ nu poate conduce la excluderea oricărei forme de protecție jurisdicțională provizorie. În opinia lor, art. 215 din Codul administrativ își păstrează aplicabilitatea și permite instanței să intervină atunci când sunt întrunite condițiile prevăzute la alin. (2), respectiv atunci când, în urma unei examinări sumare, pretenția apare ca întemeiată, iar emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea unor consecințe grave și ireparabile.

46. Reclamanții afirmă că nu urmăresc eludarea interdicției prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 și nici obținerea, sub o altă denumire, a suspendării executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026. Potrivit acestora, măsurile solicitate în temeiul art. 215 din Codul administrativ urmăresc conservarea situației existente și prevenirea producerii unor consecințe grave și ireparabile până la exercitarea controlului judecătoresc asupra legalității deciziei menționate.

47. Reclamanții precizează că cererea de suspendare formulată într-o altă cauză nu exclude aplicarea art. 215 din Codul administrativ, întrucât aceasta ar fi vizat controlul judecătoresc asupra modului în care CEIIS a soluționat cererea de suspendare adresată autorității în temeiul art. 172 din Codul administrativ, iar nu suspendarea solicitată direct instanței în temeiul art. 214. În opinia reclamanților, cele două demersuri au obiect, temei juridic și finalitate procesuală distincte.

48. Reclamanții invocă faptul că jurisprudența menționată de autoritatea publică pârâtă nu este relevantă pentru soluționarea prezentei cereri și că examinarea condițiilor prevăzute de art. 215 alin. (2) din Codul administrativ nu presupune soluționarea anticipată a fondului litigiului. În opinia acestora, pretenția apare ca întemeiată în urma unei examinări sumare, iar emiterea ordonanței provizorii este necesară pentru prevenirea unor consecințe grave și ireparabile generate de executarea Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026. De asemenea, aceștia susțin că măsura solicitată are caracter temporar, conservatoriu și proporțional, urmărind menținerea

situației existente până la exercitarea controlului judecătoresc asupra legalității deciziei menționate.

49. Totodată, reclamanții indică asupra necesității verificării împuternicirilor procesuale ale persoanei care a semnat referința în numele CEIISS, susținând că urmează a fi stabilit dacă Președintele CEIISS dispune de un temei juridic pentru a formula și depune, în mod unilateral, poziția procesuală a organului colegial și pentru a solicita respingerea cererii.

MOTIVAREA INSTANȚEI

50. *Examinând cererea de emitere a unei ordonanțe provizorii, înscrisurile anexate acesteia și argumentele expuse în referință, precum și coroborând dispozițiile legale incidente cu circumstanțele de fapt constatate în cauză, judecătorul conchide că cererea urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, pentru considerentele expuse în continuare.*

51. Cercetând starea de fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, judecătorul constată că, la 22 iunie 2026, în cadrul ședinței CEIISS, a fost adoptat [Procesul-verbal nr. 37](#), prin care, la pct. 5.1 și 5.2, s-a decis:

„5.1. Reieșind din prevederile art. 6 lit. b), art. 8 lit. b) și art. 9 alin. (9) lit. a) din Legea nr. 174/2021, se refuză aprobarea prealabilă a investițiilor companiei S.R.L. „Fly One” (IDNO 1015600032640), pentru domeniul de activitate prevăzut la art. 4 lit. g) din Legea nr. 174/2021, cu aplicarea clauzei de schimbare a controlului în termen de 90 de zile.

5.2. Secretariatul va organiza o ședință de audiență cu reprezentanții companiei S.R.L. „Fly One”, în vederea explicării deciziei adoptate, cu mențiunea că, pe durata termenului acordat, nu va avea loc retragerea actelor permissive aferente domeniului de activitate.”

52. La 21 iulie 2026, reclamanții au depus o cerere prealabilă, înregistrată cu nr. 1526 din 21 iulie 2026, prin care au solicitat CEIISS, printre altele, suspendarea executării Deciziei CEIISS consemnate la secțiunea 5.1 a Procesului-verbal nr. 37, în temeiul art. 172 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, până la soluționarea cererii prelabile, precum și emiterea unei decizii asupra cererii de suspendare în termenul de 5 zile lucrătoare prevăzut de art. 172 alin. (3) din Codul administrativ și comunicarea imediată a acesteia reclamanților.

53. Totodată, la 21 iulie 2026, reclamanții au depus, prin intermediul adresei de poștă electronică a pârâtului, o cerere separată privind suspendarea executării Deciziei CEIISS consemnate la secțiunea 5.1 a Procesului-verbal nr. 37, care a fost înregistrată cu nr. 1527 din 22 iulie 2026.

54. De asemenea, judecătorul constată că, la 31 iulie 2026, reclamanții au sesizat instanța de judecată cu o cerere prin care au solicitat suspendarea executării Deciziei Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului din 22 iunie 2026, consemnată la pct. 5.1 din Procesul-verbal nr. 37 al ședinței Consiliului din 22 iunie 2026.

55. Pe 3 august 2026, CEIISS a adoptat Procesul-verbal nr. 39 al ședinței din aceeași dată, prin care, la secțiunea 7.1.1, a decis respingerea, ca neîntemeiate, a cererilor prelabile înaintate împotriva deciziilor CEIISS, reținând că nu au fost prezentate documente, informații sau circumstanțe noi de fapt ori de drept care să justifice revizuirea actelor administrative adoptate anterior.

56. La 12 august 2026, Agenția Servicii Publice a expediat, prin poșta electronică, către S.R.L. „Fly One” și Asociați Scrisoarea nr. 19/1568, prin care le-a comunicat Decizia CEIISS

consemnată la secțiunea 7.1.1 a Procesului-verbal nr. 39. Potrivit scrisorii menționate, cererea prealabilă din 21 iulie 2026 a fost respinsă ca neîntemeiată, întrucât nu au fost prezentate documente, informații sau circumstanțe noi care să justifice revizuirea deciziei contestate.

57. Prin aceeași Scrisoare nr. 19/1568 din 12 august 2026, reclamanților le-a fost comunicată și respingerea cererii din 21 iulie 2026 privind suspendarea executării Deciziei CEIIS. În motivarea acestei soluții, CEIIS a invocat lipsa competenței de a dispune suspendarea executării propriului act administrativ în cadrul procedurii prealabile, făcând referire la art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021, potrivit căruia, până la soluționarea definitivă a cauzei, executarea deciziilor Consiliului nu poate fi suspendată.

58. La 26 august 2026, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au depus prezenta cerere de emitere a unei ordonanțe provizorii.

59. Din conținutul cererii de emitere a ordonanței provizorii rezultă că, la momentul sesizării instanței cu prezenta cerere, reclamanții nu depuseseră încă acțiunea în contencios administrativ având ca obiect contestarea Deciziei CEIIS din 3 august 2026. Aceștia au indicat că se aflau în proces de definitivare a proiectului acțiunii, pe care intenționau să o depună la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, în termenul legal de contestare pe cale judiciară a Deciziei CEIIS din 3 august 2026, prin care a fost respinsă cererea prealabilă, iar Decizia CEIIS din 22 iunie 2026 a fost menținută în vigoare.

60. La 2 septembrie 2026, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au depus o acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului, solicitând, printre altele, anularea integrală a Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026, consemnată la pct. 5.1 și 5.2 din Procesul-verbal nr. 37 al ședinței Consiliului din 22 iunie 2026, precum și, în temeiul art. 214 din Codul administrativ, suspendarea executării acestei decizii.

Legislația pertinentă:

61. Prevederile relevante ale Codului administrativ sunt următoarele:

Articolul 10

Actul administrativ individual

„(1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.”

Articolul 11

Categoriile actelor administrative individuale

„(1) Actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. [...]”

Articolul 20

Acțiunea în contencios administrativ

„Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire

la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.”

Articolul 139

Valabilitatea actelor administrative individuale

„(1) Un act administrativ individual devine valabil pentru persoana căreia îi este destinat sau care este afectată de el în momentul în care i se comunică acesteia, cu excepția cazului când actul administrativ însuși stabilește o dată ulterioară pentru obligativitatea sa. [...]”

Articolul 214

Suspendarea executării actului administrativ individual contestat

„(1) Suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publică investită cu soluționarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluționat cererea de suspendare în termenul stabilit la art. 172 alin. (3).

(2) Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2).

(3) Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere.

(4) Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin.(2) din Codul de procedură civilă nu se aplică.

(5) Suspendarea executării poate fi condiționată de plata unei cauțiuni, de îndeplinirea anumitor condiții sau poate fi limitată în timp. [...]

(7) Instanța de judecată care examinează acțiunea în contenciosul administrativ poate modifica sau anula în orice moment încheierile privind cererile prevăzute la alin.(4). Participantul la proces poate solicita modificarea sau anularea unei astfel de încheieri ca urmare a schimbării circumstanțelor sau a neinvocării acestora în procedura inițială din motive neimputabile lui. [...]”

Articolul 215

Ordonanța provizorie

*„(1) **În cazurile care nu cad sub incidența art. 214**, reclamantul poate solicita instanței de judecată care examinează acțiunea în contencios administrativ emiterea unei ordonanțe provizorii. **Până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ**, reclamantul poate solicita emiterea unei ordonanțe provizorii instanței de judecată **la care se va depune acțiunea**.*

(2) Instanța de judecată poate emite o ordonanță provizorie dacă:

a) în baza unei examinări sumare, ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată; și

b) emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant.

(3) Prevederile art.214 alin. (3)–(5), (7) și (8) se aplică corespunzător.”

62. Prevederile relevante ale Legii nr. 174 din 11 noiembrie 2021 privind mecanismul de examinare a investițiilor de importanță pentru securitatea statului, sunt următoarele:

Articolul 14

Suspendarea executării deciziilor Consiliului în instanța de contencios administrativ

„(1) Prin derogare de la prevederile art. 214 alin. (1)–(7) din Codul administrativ nr. 116/2018, până la soluționarea definitivă a cauzei nu poate fi suspendată executarea deciziilor Consiliului. [...]”

Considerentele instanței:

63. În interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 214 și 215 din Codul administrativ, judecătorul reține că legiuitorul a instituit două mecanisme distincte de protecție judiciară provizorie, fiecare având un domeniu propriu de aplicare, determinat de natura pretenției deduse judecării și, în special, de efectul juridic concret urmărit prin măsura solicitată.

64. Astfel, art. 214 din Codul administrativ reglementează suspendarea executării actului administrativ individual contestat. Prin natura sa, suspendarea constituie o măsură de protecție provizorie prin care este oprită temporar executarea actului administrativ individual și, după caz, producerea efectelor juridice care decurg din acesta. Finalitatea acestei instituții constă în conservarea temporară a situației juridice existente, prin împiedicarea executării unui act administrativ individual defavorabil până la soluționarea litigiului ori până la încetarea măsurii dispuse de instanță.

65. Distinct de acest mecanism, art. 215 din Codul administrativ reglementează ordonanța provizorie. Delimitarea dintre cele două instituții rezultă în mod expres din chiar textul art. 215 alin. (1), potrivit căruia ordonanța provizorie poate fi solicitată **„în cazurile care nu cad sub incidența art. 214”**. Prin urmare, raportul dintre cele două norme nu este unul de alternativitate, în sensul că reclamantul ar putea opta între suspendarea executării și ordonanța provizorie pentru obținerea aceluiași rezultat juridic, ci unul de delimitare a domeniilor lor de aplicare.

66. Ordonanța provizorie constituie un mijloc autonom de protecție judiciară urgentă, destinat asigurării temporare a dreptului revendicat de reclamant atunci când măsura solicitată nu constă, prin obiectul ori efectele sale, în suspendarea executării unui act administrativ individual defavorabil. Potrivit art. 215 alin. (2) din Codul administrativ, emiterea acesteia este condiționată de constatarea cumulativă, în urma unei examinări sumare, a aparenței de temeinicie a pretenției revendicate și a necesității intervenției instanței pentru evitarea unor consecințe grave și ireparabile pentru reclamant.

67. În acest context, ordonanța provizorie este specifică situațiilor în care reclamantul urmărește obținerea temporară a unei conduite pozitive sau negative din partea autorității publice, în legătură cu dreptul pe care îl revendică prin acțiunea principală, fără ca măsura solicitată să aibă ca obiect ori ca efect neutralizarea executării unui act administrativ individual defavorabil. Această instituție își găsește aplicabilitatea în raport cu pretențiile susceptibile de a fi valorificate prin **acțiunea în obligare** sau prin **acțiunea în realizare**, atunci când protecția efectivă a dreptului revendicat impune intervenția temporară a instanței până la soluționarea fondului cauzei.

68. Judecătorul subliniază că delimitarea dintre art. 214 și art. 215 din Codul administrativ trebuie realizată în funcție de conținutul real și efectul juridic concret al măsurii solicitate, iar nu

exclusiv prin raportare la denumirea atribuită cererii de către reclamant. Prin urmare, simpla calificare formală a unei cereri drept „ordonanță provizorie” nu este suficientă pentru atragerea incidenței art. 215, dacă măsura solicitată urmărește, în substanță, oprirea temporară a executării ori neutralizarea efectelor juridice ale unui act administrativ individual contestat.

69. O interpretare contrară, potrivit căreia efectul specific suspendării ar putea fi obținut în temeiul art. 215 din Codul administrativ prin simpla reformulare a măsurii sub forma unei obligații de a face sau de a nu face, ar lipsi de efect sintagma „*în cazurile care nu cad sub incidența art. 214*” și ar transforma ordonanța provizorie într-un mecanism alternativ de suspendare. O asemenea interpretare ar contraveni delimitării exprese instituite de legiuitor între cele două forme de protecție provizorie și ar permite eludarea condițiilor și limitelor specifice suspendării executării actelor administrative individuale.

70. Aceeași concluzie este susținută de art. 215 alin. (3) din Codul administrativ, care prevede aplicarea corespunzătoare, în materia ordonanței provizorii, numai a anumitor dispoziții ale art. 214, respectiv alin. (3)–(5), (7) și (8). Trimiterea expresă și limitativă la aceste norme procedurale confirmă atât autonomia ordonanței provizorii, cât și faptul că regimul său juridic nu se confundă cu cel al suspendării executării actului administrativ individual.

71. Prin urmare, criteriul determinant pentru delimitarea celor două mecanisme îl constituie efectul juridic urmărit. Dacă reclamantul solicită oprirea temporară a executării ori împiedicarea producerii efectelor juridice ale unui act administrativ individual defavorabil, cererea cade, prin natura sa, sub incidența art. 214 din Codul administrativ. Totodată, dacă protecția provizorie urmărită privește asigurarea temporară a unui drept revendicat și nu presupune suspendarea sau neutralizarea efectelor unui act administrativ individual, devin incidente dispozițiile art. 215 din Codul administrativ, cu condiția întrunirii cerințelor prevăzute la alin. (2) al acestui articol.

72. În consecință, art. 215 din Codul administrativ nu poate fi utilizat pentru eludarea condițiilor, limitelor sau interdicțiilor aplicabile suspendării executării unui act administrativ individual. Instanța este ținută să examineze substanța măsurii solicitate și rezultatul juridic concret pe care aceasta este susceptibilă să îl producă, independent de calificarea juridică atribuită cererii de către reclamant.

73. În continuare, sub aspectul admisibilității cererii de emitere a ordonanței provizorii, judecătorul reține că, verificarea acesteia precedă și este distinctă de examinarea temeiniciei măsurii provizorii solicitate. Astfel, condițiile prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a) și b) din Codul administrativ, referitoare la aparența de temeinicie a pretenției revendicate și la necesitatea evitării unor consecințe grave și ireparabile pentru reclamant, constituie condiții de fond pentru emiterea ordonanței provizorii și urmează a fi analizate numai în măsura în care cererea întrunește, în prealabil, condițiile de admisibilitate.

74. În acest sens, înainte de a proceda la examinarea condițiilor prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a) și b) din Codul administrativ, instanța urmează să verifice întrunirea cumulativă a următoarelor premise de admisibilitate:

a) măsura solicitată să nu cadă, prin obiectul sau efectele sale juridice, sub incidența art. 214 din Codul administrativ, respectiv să nu urmărească suspendarea executării unui act administrativ individual defavorabil;

b) să existe o pretenție principală susceptibilă de examinare în contencios administrativ, în legătură cu care este solicitată protecția provizorie;

c) cererea de emitere a ordonanței provizorii să fie formulată în scris și să permită identificarea suficient de clară a măsurii solicitate, a dreptului a cărui protecție se urmărește și a raportului acesteia cu pretenția principală;

d) instanța sesizată să fie competentă jurisdicțional și teritorial să examineze acțiunea în contencios administrativ;

e) în cazul în care ordonanța provizorie este solicitată anterior înaintării acțiunii în contencios administrativ, cererea să fie adresată instanței competente la care urmează să fie introdusă acțiunea principală;

f) solicitantul să justifice legitimarea procesuală și să revendice încălcarea unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ;

g) acțiunea în contencios administrativ, deja introdusă sau care urmează a fi introdusă, să nu apară ca fiind vădit inadmisibilă prin prisma art. 207 din Codul administrativ.

75. Caracterul cumulativ al acestor condiții presupune că neîntrunirea chiar și a uneia dintre ele împiedică trecerea la examinarea temeiniciei cererii prin prisma criteriilor prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a) și b) din Codul administrativ.

76. În acest context, verificând prima condiție de admisibilitate, judecătorul constată că aceasta nu este întrunită. Deși cererea a fost formulată și calificată de reclamant drept cerere de emitere a unei ordonanțe provizorii în temeiul art. 215 din Codul administrativ, examinarea conținutului concret al măsurilor solicitate, a finalității urmărite și a argumentelor invocate în susținerea cererii relevă că protecția judiciară pretinsă urmărește, în realitate, împiedicarea executării și neutralizarea temporară a efectelor juridice ale Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, consemnată la pct. 5.1 din Procesul-verbal nr. 37 al ședinței CEIISS din 22 iunie 2026.

77. În acest sens, judecătorul reține că, înaintând prezenta cerere, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au solicitat obligarea CEIISS să se abțină, ***până la soluționarea definitivă a acțiunii în contencios administrativ privind controlul legalității Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026***, de la adoptarea, dispunerea, inițierea sau punerea în executare, direct ori indirect, a oricăror acte, decizii, măsuri sau acțiuni care ar putea produce, în tot sau în parte, efectele juridice ale deciziei contestate. În concret, interdicțiile solicitate privesc revenirea la situația anterioară investiției, aplicarea unor amenzi, sancțiuni sau alte măsuri pecuniare, suspendarea ori revocarea actelor permissive necesare desfășurării activității S.R.L. „Fly One”, suspendarea activității economice în domeniul operării aeronavelor, adoptarea unor măsuri privind schimbarea titularilor dreptului de proprietate sau a controlului asupra părților sociale, precum și adoptarea ori executarea oricăror alte acte sau măsuri subsecvente susceptibile să realizeze, total sau parțial, ***consecințele juridice ale Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026***.

78. Prin urmare, din însăși formularea cererii rezultă că măsurile solicitate nu urmăresc asigurarea provizorie a unei pretenții distincte de efectele actului administrativ contestat, ci menținerea situației existente prin împiedicarea CEIISS de a pune în executare decizia contestată și de a adopta măsurile necesare producerii efectelor juridice ale acesteia. Or, sub aspectul

rezultatului juridic urmărit, o asemenea măsură corespunde finalității specifice suspendării executării actului administrativ individual.

79. Această concluzie rezultă cu atât mai evident chiar din argumentele expuse de reclamânți în cuprinsul cererii. Aceștia susțin expres că simpla înaintare a acțiunii în contencios administrativ ***nu este aptă să împiedice executarea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026*** și nici să prevină adoptarea unor măsuri subsecvente, motiv pentru care consideră necesară intervenția provizorie a instanței. Totodată, reclamânții afirmă că, în condițiile în care art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 exclude suspendarea judiciară a executării deciziilor CEIISS în temeiul art. 214 din Codul administrativ, ordonanța provizorie prevăzută de art. 215 ar constitui unicul remediu procedural prin care ar putea împiedica producerea sau punerea în executare a consecințelor Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026 până la soluționarea acțiunii principale.

80. Așadar, chiar din propriile argumente ale reclamânților rezultă că finalitatea urmărită prin cererea de emitere a ordonanței provizorii este aceea de a împiedica temporar executarea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026 și producerea consecințelor juridice care decurg din aceasta, până la soluționarea definitivă a litigiului privind legalitatea actului administrativ contestat.

81. Faptul că reclamânții nu solicită în mod expres suspendarea executării Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, ci obligarea autorității să se abțină de la măsurile prin care aceasta ar fi pusă în executare, nu schimbă natura juridică a cererii. Determinant este efectul concret urmărit, iar nu formularea utilizată. Or, interzicerea temporară a actelor și măsurilor necesare executării deciziei conduce, în substanță, la același rezultat ca suspendarea acesteia, respectiv neutralizarea temporară a caracterului său executoriu.

82. În aceeași ordine de idei, argumentul reclamânților potrivit căruia ordonanța provizorie ar constitui „unicul remediu procedural”, în condițiile în care suspendarea executării Deciziei CEIISS nu poate fi dispusă în temeiul art. 214 din Codul administrativ, confirmă, prin însăși logica sa, natura juridică a măsurii solicitate. Astfel, reclamânții justifică recurgerea la mecanismul prevăzut de art. 215 din Codul administrativ nu prin necesitatea obținerii unei protecții provizorii având un obiect și un efect juridic distinct de suspendarea executării actului administrativ, ci tocmai prin imposibilitatea obținerii suspendării acestuia.

83. În acest context, judecătorul consideră necesar să precizeze sensul sintagmei „în cazurile care nu cad sub incidența art. 214”, utilizată de legiuitor în art. 215 alin. (1) din Codul administrativ. Această formulare nu poate fi interpretată în sensul că ordonanța provizorie devine aplicabilă ori de câte ori suspendarea executării unui act administrativ individual nu poate fi dispusă în cauza concretă, ca urmare a unei excepții ori interdicții instituite de lege.

84. Prin această sintagmă, legiuitorul a urmărit delimitarea domeniului material de aplicare al celor două mecanisme de protecție provizorie, iar nu instituirea unui raport de subsidiaritate între acestea. Altfel spus, referirea la art. 214 din Codul administrativ trebuie înțeleasă prin raportare la natura juridică și finalitatea mecanismului reglementat de această normă, respectiv suspendarea executării unui act administrativ individual, iar nu prin raportare la posibilitatea concretă ca o asemenea suspendare să fie admisă într-o anumită cauză.

85. Prin urmare, un caz cade sub incidența art. 214 din Codul administrativ atunci când măsura solicitată urmărește, prin obiectul și efectele sale juridice, oprirea temporară a executării unui act administrativ individual sau neutralizarea efectelor acestuia. Această calificare nu este

influențată de împrejurarea că suspendarea poate fi efectiv dispusă sau, dimpotrivă, este exclusă de lege pentru categoria respectivă de acte administrative.

86. În consecință, existența unor excepții de la suspendare, prevăzute de art. 214 alin. (8), (9) sau (11) din Codul administrativ ori de norme speciale derogatorii, cum este art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021, nu determină transferarea automată a acestor situații în domeniul de aplicare al art. 215 din Codul administrativ. Excluderea legală a posibilității de suspendare nu modifică natura juridică a măsurii solicitate și nu transformă o măsură care, prin conținutul și efectele sale, constituie o suspendare într-o ordonanță provizorie.

87. O interpretare contrară ar conduce la concluzia că orice excepție legală de la suspendare ar deschide, prin ea însăși, posibilitatea obținerii aceluiași rezultat juridic pe calea art. 215 din Codul administrativ. Or, o asemenea interpretare ar lipsi de efect atât excepțiile prevăzute de art. 214, cât și normele speciale prin care legiuitorul a exclus suspendarea anumitor acte administrative, întrucât rezultatul interzis în mod direct ar putea fi obținut indirect prin intermediul ordonanței provizorii.

88. Totodată, judecătorul reiterează că ordonanța provizorie reglementată de art. 215 din Codul administrativ presupune existența unui drept revendicat, a cărui protecție temporară se impune până la soluționarea pretenției principale. Prin natura și finalitatea sa, acest mecanism este specific, în principal, acțiunilor în obligare și în realizare, în cadrul cărora reclamantul urmărește recunoașterea ori realizarea unui drept și solicită, cu titlu provizoriu, o anumită conduită din partea autorității publice, necesară pentru asigurarea efectivă a acestuia.

89. Astfel, expresia „în cazurile care nu cad sub incidența art. 214” desemnează situațiile care, prin natura protecției judiciare solicitate, nu aparțin mecanismului suspendării executării actului administrativ individual, în cadrul unei acțiuni în contestare sau, după caz, al unei acțiuni în constatarea nulității actului administrativ individual. Numai în asemenea situații poate deveni incident mecanismul distinct al ordonanței provizorii prevăzut de art. 215 din Codul administrativ.

90. Raportând aceste considerente la prezenta cauză, judecătorul constată că argumentul reclamantilor privind caracterul de „unic remediu procedural” al ordonanței provizorii nu poate justifica aplicarea art. 215 din Codul administrativ. Faptul că art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 exclude suspendarea judiciară a executării deciziilor CEIIS nu schimbă natura juridică a măsurilor solicitate, în condițiile în care acestea urmăresc tocmai împiedicarea executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026 și neutralizarea temporară a efectelor sale.

91. Prin urmare, măsura solicitată rămâne, prin obiectul și finalitatea sa, în domeniul material al art. 214 din Codul administrativ, chiar dacă suspendarea executării este exclusă prin norma specială. În aceste condiții, interdicția prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 nu poate constitui un temei pentru atragerea incidenței art. 215 din Codul administrativ.

92. În ceea ce privește cea de-a doua condiție de admisibilitate, referitoare la existența unei pretenții principale susceptibile de examinare în contencios administrativ, în legătură cu care este solicitată protecția provizorie, judecătorul reține că cererea de emitere a ordonanței provizorii a fost formulată anterior înaintării acțiunii în contencios administrativ, ipoteză permisă expres de art. 215 alin. (1) teza a doua din Codul administrativ. Posibilitatea solicitării unei

asemenea măsuri anterior sesizării instanței cu acțiunea principală nu înlătură însă necesitatea existenței unei legături între protecția provizorie solicitată și pretenția pe care reclamantul intenționează să o valorifice ulterior în contencios administrativ.

93. Ordonanța provizorie este specifică acțiunilor în obligare și în realizare, iar măsura solicitată trebuie să corespundă naturii pretenției principale și să urmărească asigurarea temporară a dreptului revendicat, fără a produce efectul suspendării unui act administrativ individual.

94. Într-o asemenea situație, instanța urmează să identifice, în limitele examinării specifice acestei proceduri, natura pretenției principale anunțate, întrucât aceasta constituie un element relevant pentru stabilirea raportului dintre viitorul litigiu și măsura de protecție provizorie solicitată.

95. În prezenta cauză, natura pretenției principale rezultă, în primul rând, din chiar susținerile reclamanților formulate în cererea de emitere a ordonanței provizorii, în care aceștia au indicat expres că *„în prezent, definitivează proiectul acțiunii în contencios administrativ, pe care intenționează să o depună la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, în interiorul termenului legal de contestare pe cale judiciară a Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026.”*

96. Totodată, judecătorul reține că, ulterior formulării cererii de emitere a ordonanței provizorii, la 2 septembrie 2026, S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca au depus acțiunea în contencios administrativ împotriva Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului, solicitând, printre altele, anularea integrală a Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, consemnată la pct. 5.1 și 5.2 din Procesul-verbal nr. 37 al ședinței Consiliului din 22 iunie 2026, precum și, în temeiul art. 214 din Codul administrativ, suspendarea executării acestei decizii.

97. Prin urmare, obiectul acțiunii principale efectiv introduse confirmă că reclamanții își valorifică pretențiile pe calea unei acțiuni în **contestare**, prin care supun controlului judecătoresc legalitatea actului administrativ individual defavorabil și solicită anularea acestuia. Această împrejurare prezintă relevanță nu prin calificarea formală a acțiunii, ci prin raportare la natura și efectul juridic al protecției provizorii solicitate în prezenta procedură.

98. Astfel, prin acțiunea principală, reclamanții urmăresc anularea actului administrativ individual defavorabil, iar, până la soluționarea definitivă a litigiului, prin măsura provizorie solicitată în prezenta procedură, tind să împiedice punerea în executare și producerea efectelor juridice ale aceluiași act. Există, așadar, o legătură directă între obiectul acțiunii principale și rezultatul juridic urmărit prin măsura provizorie, ambele fiind raportate la aceeași Decizie CEIISS din 22 iunie 2026.

99. În aceste circumstanțe, natura pretenției principale, astfel cum aceasta a fost concretizată prin acțiunea în contencios administrativ depusă la 2 septembrie 2026, confirmă concluzia expusă anterior potrivit căreia protecția provizorie solicitată se circumscrie, prin obiectul și efectul său juridic, mecanismului suspendării executării actului administrativ individual, reglementat de art. 214 din Codul administrativ, iar nu domeniului de aplicare al ordonanței provizorii prevăzute de art. 215 din același cod.

100. Faptul că cererea de emitere a ordonanței provizorii a fost formulată anterior introducerii acțiunii nu modifică această concluzie. Art. 215 alin. (1) teza a doua reglementează

posibilitatea solicitării ordonanței provizorii înainte de înaintarea acțiunii și determină instanța competentă să o examineze, însă nu extinde domeniul material de aplicare al art. 215 asupra unor măsuri care, prin natura lor, cad sub incidența art. 214 din Codul administrativ.

101. În ceea ce privește argumentul subsidiar al reclamanților referitor la necesitatea aplicării directe a Convenției Europene a Drepturilor Omului, judecătorul apreciază că acesta este neîntemeiat, pentru considerentele ce urmează.

102. Judecătorul reține, în acest sens, principiul consacrat de art. 4 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia, în cazul existenței unor neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile sale interne, prioritate au reglementările internaționale. De asemenea, judecătorul are în vedere obligația instanțelor naționale de a interpreta și aplica dreptul intern în concordanță cu Convenția Europeană a Drepturilor Omului și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

103. Totodată, judecătorul subliniază că aplicarea prioritară a reglementărilor internaționale, în temeiul art. 4 alin. (2) din Constituție, intervine atunci când între norma de drept intern incidentă și reglementarea internațională aplicabilă există o neconcordanță care nu poate fi înlăturată pe calea interpretării conforme. Or, în prezenta cauză, reclamanții nu identifică existența unei asemenea neconcordanțe, ci întemeiază necesitatea aplicării directe a Convenției Europene a Drepturilor Omului pe împrejurarea că protecția provizorie solicitată nu poate fi obținută prin mecanismul procedural invocat.

104. În acest context, dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil trebuie interpretate în lumina principiului preeminenței dreptului, potrivit căruia orice persoană trebuie să dispună de posibilitatea efectivă de a-și supune pretențiile privind drepturile și obligațiile sale examinării unei instanțe. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că orice persoană are dreptul de a supune unei instanțe pretențiile referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (*Al-Dulimi și Montana Management Inc. împotriva Elveției* [MC], 21 iunie 2016, § 126).

105. Totuși, dreptul de acces la o instanță nu se confundă cu dreptul de a obține, în orice cauză și independent de condițiile stabilite de lege, suspendarea executării actului administrativ contestat ori o altă măsură provizorie cu efect juridic echivalent. Privită în mod separat, imposibilitatea suspendării executării unei anumite categorii de acte administrative nu afectează, prin ea însăși și în mod abstract, dreptul la un proces echitabil.

106. Din perspectiva art. 20 din Constituție și a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, esențial este ca persoana să beneficieze de examinarea cauzei sale în mod echitabil, public și într-un termen rezonabil de către o instanță independentă, imparțială și instituită de lege. Aceste garanții nu presupun, prin ele însele, existența necondiționată a unui mecanism de suspendare a executării oricărui act administrativ contestat.

107. În acest sens, în cauza *Micallef împotriva Maltei* [MC], 15 octombrie 2009, Curtea Europeană a examinat aplicabilitatea art. 6 din Convenție în materia procedurilor privind măsurile provizorii, reținând că dreptul aflat în litigiu trebuie să aibă caracter civil în sensul autonom al art. 6 și că, pentru determinarea aplicabilității acestei dispoziții, trebuie examinate natura, obiectul și scopul măsurii provizorii, precum și efectele acesteia asupra dreptului în litigiu. Astfel, aplicabilitatea garanțiilor art. 6 într-o asemenea procedură se apreciază prin

raportare la efectul concret al măsurii provizorii asupra dreptului cu caracter civil aflat în discuție.

108. Faptul că, în anumite circumstanțe, garanțiile art. 6 din Convenție sunt aplicabile unei proceduri privind măsuri provizorii nu semnifică însă că această dispoziție consacră, prin ea însăși, un drept necondiționat la obținerea măsurii provizorii solicitate. Aplicabilitatea garanțiilor procesului echitabil unei asemenea proceduri și întrunirea condițiilor prevăzute de dreptul intern pentru acordarea măsurii provizorii constituie chestiuni distincte.

109. Prin urmare, împrejurare că o anumită măsură provizorie nu poate fi obținută în condițiile prevăzute de legislația internă nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a constata că dreptul reclamanților de acces la justiție este afectat. Relevant este dacă aceștia dispun, în circumstanțele concrete ale cauzei, de posibilitatea efectivă de a supune controlului judecătoresc legalitatea actului administrativ contestat.

110. În speță, reclamanții nu sunt lipsiți de acces la instanța de contencios administrativ. Dimpotrivă, la 2 septembrie 2026, aceștia au sesizat instanța cu o acțiune în contestare, prin care au supus controlului judecătoresc legalitatea Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026 și au solicitat, printre altele, anularea acesteia. Prin urmare, reclamanții dispun în mod efectiv de posibilitatea de a supune controlului unei instanțe independente și imparțiale legalitatea actului administrativ contestat și de a valorifica criticile formulate în privința acestuia, în cadrul unei proceduri judiciare desfășurate în condițiile prevăzute de lege.

111. În aceste condiții, faptul că reclamanții nu pot obține, prin intermediul art. 215 din Codul administrativ, măsura provizorie concret solicitată nu echivalează cu suprimarea accesului lor la justiție și nici cu lipsirea de efectivitate a controlului judecătoresc asupra legalității actului administrativ contestat. Imposibilitatea obținerii unei anumite măsuri provizorii nu constituie, prin ea însăși, o încălcare a dreptului de acces la o instanță, atât timp cât persoana interesată dispune de posibilitatea efectivă de a supune legalitatea actului controlului jurisdicțional.

112. Totodată, judecătorul subliniază că inadmisibilitatea prezentei cereri nu rezultă din extinderea interdicției prevăzute de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 asupra ordonanței provizorii reglementate de art. 215 din Codul administrativ. Delimitarea dintre cele două mecanisme de protecție provizorie rezultă chiar din art. 215 alin. (1), care permite emiterea unei ordonanțe provizorii numai „în cazurile care nu cad sub incidența art. 214”.

113. Prin urmare, anterior examinării eventualelor limitări legale aplicabile suspendării, instanța trebuie să determine, în funcție de obiectul și efectul concret al măsurii solicitate, mecanismul de protecție provizorie căruia aceasta îi aparține. Or, astfel cum s-a constatat anterior, măsurile solicitate în prezenta cauză urmăresc împiedicarea executării Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026 și neutralizarea temporară a efectelor juridice ale acesteia până la soluționarea definitivă a litigiului. Prin natura și finalitatea lor, acestea se circumscriu mecanismului suspendării executării actului administrativ individual reglementat de art. 214 din Codul administrativ.

114. În aceste condiții, art. 215 din Codul administrativ este inaplicabil nu pentru că art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 ar exclude emiterea unei ordonanțe provizorii în privința deciziilor CEIIS, ci pentru că nu este întrunită însăși premisa de aplicare prevăzută de art. 215 alin. (1) din Codul administrativ. Împrejurarea că, odată stabilită incidența art. 214, suspendarea

executării Deciziei CEIISS este exclusă prin norma specială prevăzută de art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 nu modifică natura juridică a măsurii solicitate și nu atrage aplicabilitatea art. 215.

115. În consecință, argumentul reclamanților potrivit căruia art. 14 alin. (1) din Legea nr. 174/2021 nu poate fi interpretat extensiv în sensul excluderii ordonanței provizorii nu infirmă motivul de inadmisibilitate reținut de instanță. Judecătorul nu extinde domeniul de aplicare al art. 14 din Legea nr. 174/2021 asupra art. 215 din Codul administrativ, ci aplică delimitarea instituită expres de art. 215 alin. (1) din același cod. Imposibilitatea obținerii suspendării nu permite ca o măsură care, prin natura și efectele sale, aparține art. 214 să fie obținută, sub o altă calificare juridică, pe calea art. 215.

116. În aceste circumstanțe, judecătorul nu constată existența unei neconcordanțe între normele interne incidente și garanțiile Convenției Europene a Drepturilor Omului care să impună aplicarea prioritara a reglementărilor internaționale în temeiul art. 4 alin. (2) din Constituție. Reclamanții dispun în continuare de posibilitatea de a supune controlului instanței de contencios administrativ legalitatea Deciziei CEIISS din 22 iunie 2026, iar imposibilitatea obținerii, pe calea art. 215 din Codul administrativ, a unei măsuri care aparține mecanismului prevăzut de art. 214 nu echivalează, prin ea însăși, cu lipsirea de protecție judiciară efectivă. Prin urmare, invocarea subsidiară a aplicării directe a Convenției nu este de natură să înlăture impedimentul de admisibilitate rezultat din art. 215 alin. (1) din Codul administrativ.

117. Distinct, cu referire la argumentul reclamanților referitor la lipsa împuternicirilor Președintelui Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului de a semna și depune referința în numele autorității publice pârâte, judecătorul îl apreciază ca fiind neîntemeiat.

118. În acest sens, judecătorul reține că, potrivit art. 6¹ alin. (1) din Legea nr. 174/2021, Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului este un organ colegial instituit în scopul protejării intereselor naționale și al asigurării securității statului prin examinarea investițiilor în domeniile de importanță pentru securitatea statului, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, componența Consiliului și regulamentul de organizare și funcționare a acestuia se aprobă de Guvern.

119. În executarea acestei norme, prin Hotărârea Guvernului nr. 437/2025 a fost aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului. Potrivit pct. 5 din Regulament, Consiliul este condus de Prim-ministru, în calitate de președinte al acestuia. Totodată, pct. 7.1 stabilește că Președintele Consiliului *„coordonează activitatea Consiliului și asigură îndeplinirea atribuțiilor acestuia”*, iar pct. 7.7 prevede în mod expres că acesta *„reprezintă Consiliul în relația cu alte autorități și instituții publice, atât la nivel național, cât și internațional, în limitele competențelor prevăzute de Legea nr. 174/2021”*.

120. Din conținutul acestor dispoziții rezultă că atribuția de reprezentare a Președintelui Consiliului este conferită direct prin actul normativ care reglementează organizarea și funcționarea CEIISS. Contrar susținerilor reclamanților, pct. 7.7 din Regulament nu limitează reprezentarea Consiliului exclusiv la raporturile extrajudiciare și nici nu exclude raporturile procesuale cu instanțele judecătorești. Or, participarea CEIISS într-un litigiu având ca obiect

legalitatea ori efectele unui act emis de acesta reprezintă o consecință juridică nemijlocită a exercitării competențelor conferite Consiliului prin Legea nr. 174/2021.

121. Sintagma „în limitele competențelor prevăzute de Legea nr. 174/2021”, cuprinsă la pct. 7.7 din Regulament, nu poate fi interpretată în sensul că fiecare act concret de reprezentare trebuie să fie prevăzut în mod individual în Legea nr. 174/2021. Aceasta delimitează sfera materială în care Președintele reprezintă Consiliul, respectiv activitatea ce decurge din competențele atribuite CEIIS prin lege. Or, prezenta procedură judiciară privește tocmai efectele Deciziei CEIIS din 22 iunie 2026, adoptată în exercitarea atribuțiilor legale ale Consiliului.

122. De altfel, Legea nr. 174/2021 reglementează expres posibilitatea supunerii deciziilor Consiliului controlului instanței de judecată. Astfel, art. 11 alin. (5) prevede posibilitatea adresării în instanța competentă, în condițiile Codului administrativ, în cazul în care cererea prealabilă rămâne fără răspuns sau solicitantul nu este de acord cu răspunsul primit, iar art. 14 reglementează expres suspendarea executării deciziilor Consiliului în instanța de contencios administrativ. Prin urmare, participarea CEIIS în procedurile judiciare generate de contestarea activității sale se află în legătură directă cu exercitarea competențelor conferite acestuia prin Legea nr. 174/2021.

123. Judecătorul nu poate reține nici alegația potrivit căreia formularea unei referințe ar necesita, în mod obligatoriu, adoptarea prealabilă a unei decizii colegiale a CEIIS. Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului delimitează atribuțiile decizionale ale Consiliului de atribuțiile de reprezentare ale Președintelui. Astfel, potrivit pct. 27 din Regulament, deciziile Consiliului se adoptă cu majoritatea simplă a voturilor membrilor acestuia, iar, conform pct. 28, Consiliul adoptă, în condițiile prevăzute de art. 9 din Legea nr. 174/2021, decizii de acceptare, de refuz sau de acceptare condiționată a aprobării prealabile. În același timp, pct. 7.7 din Regulament atribuie în mod distinct Președintelui competența de a reprezenta Consiliul în relațiile cu alte autorități și instituții publice.

124. Prin urmare, regula deliberării și a votului colegial este incidentă la adoptarea deciziilor Consiliului, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și de Regulament, și nu poate fi extinsă asupra exercitării atribuției distincte de reprezentare conferite Președintelui. În consecință, formularea și semnarea unei referințe, prezentarea înscrisurilor ori exprimarea poziției procesuale a CEIIS în fața instanței nu presupun, prin ele însele, adoptarea prealabilă a unei decizii prin votul membrilor Consiliului, în lipsa unei dispoziții normative care să instituie o asemenea cerință.

125. În aceeași ordine de idei, judecătorul explică reclamanților faptul că referința constituie mijlocul prin care autoritatea publică pârâtă își expune poziția procesuală față de pretențiile formulate împotriva sa. Solicitarea respingerii cererii nu modifică Decizia CEIIS din 22 iunie 2026, nu instituie noi obligații în sarcina reclamanților și nu reprezintă exercitarea uneia dintre competențele decizionale pentru care legea sau Regulamentul impune deliberarea și votul membrilor Consiliului.

126. Față de toate aceste considerente, judecătorul ajunge la concluzia că cererea depusă de S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca, în contradictoriu cu Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea

Statului, privind emiterea unei ordonanțe provizorii până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

127. Finalmente, în condițiile în care cererea de emitere a ordonanței provizorii nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 215 alin. (1) din Codul administrativ, judecătorul nu va proceda la examinarea condițiilor de fond prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. a) și b) din același cod, întrucât verificarea admisibilității precedă examinarea temeiniciei cererii de protecție provizorie.

128. Pentru aceste motive, în conformitate cu prevederile art. 215 și art. 230 din Codul administrativ, precum și ale art. 270 din Codul de procedură civilă, judecătorul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ,

DISPUNE :

Se respinge ca inadmisibilă cererea depusă de S.R.L. „Fly One”, Maria Cebotari, Mariana Tabuica, Ina Maleca și Mircea Maleca, în contradictoriu cu Consiliul pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului, privind emiterea, anterior înaintării acțiunii în contencios administrativ, a unei ordonanțe provizorii prin care s-a solicitat obligarea Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului să se abțină, până la soluționarea definitivă a acțiunii în contencios administrativ privind controlul legalității Deciziei Consiliului pentru Examinarea Investițiilor de Importanță pentru Securitatea Statului din 22 iunie 2026, de la adoptarea, dispunerea, inițierea sau punerea în executare, direct ori indirect, a oricăror acte, decizii, măsuri sau acțiuni susceptibile să producă, în tot sau în parte, efectele juridice ale Deciziei din 22 iunie 2026.

Încheierea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile de la data notificării. Recursul se depune motivat la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani.

Judecător

(semnătura)

Constantin Bragoi

Copia corespunde originalului,

Judecător

Constantin Bragoi